

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til grundig Overvejelse. Jeg ønsker ligesom den ærede foregaaende Taler, at vi maatte naa at gøre Forandringer af en saadan Bestaaffenhed, at det andet Ting kunde slutte sig til dem. Jeg tror, at Lysten til at arbejde paa Forslaget er lige saa god her som i det andet Ting. Men paa den anden Side tror jeg, at man med Bestemthed kan gaa ud fra, at dette Ting ikke vil vedtage § 6 uforandret og heller ikke fuldstændig vil gaa bort fra de „laasede Bænde“.

Sage: Ogsaa jeg kan slutte mig til den Anerkendelse, som der er ydet den højtærede Minister, fordi han har fremlagt dette Forslag. Jeg haaber, at det skal lykkes at gennemføre det i dette Ting. Det er jo aabenbart, at Loven af 5de April 1888 aldrig har haft det Held at slaa rigtig an i Befolkningen, den har været en Slags Brügelnabe, paa hvilken man paa alle Sider er gaaet løs. Om denne Utilfredshed virkelig har været berettiget eller ej, skal jeg ikke komme ind paa, det forekommer mig i alt Fald, at den har været ret overdrevet. Netop det, at man nu i Folketinget fra alle Sider synes tilfreds med det Forslag, som er sendt herop, forekommer mig at tyde paa, at Loven af 5te April 1888 dog ikke har været saa helt forkert; thi de Forandringer, der ere foretagne, kunne jo ikke siges at være overordentlig væsentlige. Jeg haaber, at det maa lykkes at gennemføre Loven i Mar; men jeg vil dog paa den anden Side allerede nu udtale, at man ikke maa hengive sig til den Illusion, at man ved at gennemføre denne Lov skaber Tilfredshed over hele Vinien. Jeg har høit Værdighed til at overvære forskellige Fiskerimøder ude paa Landet, og mit Indtryk har været, at der er saa stor Uenighed mellem de paagældende som vel muligt. Det ligger i, at de staa med modstridende Interesser. Der er modstaaende Interesser mellem Kystsejere og Fiskerne, mellem Havfiskerne og Kystfiskerne, mellem Fiskerne med staaende Redskab og Fiskere med Vaad. Det er klart, at enhver Lovgivning paa dette Omraade, der gaar ud paa at give Bestemmelser om Forhold, hvorved en hel Række af Familiers Erhvervsilder enten formindskes eller stoppes, maa sætte de paagældende Sind i Bevægelse, og det vil være umuligt at skabe Tilfredshed overalt. Man maa imidlertid gøre sit Bedste for at faa en saa vidt muligt tilfredsstillende Lov.

Jeg skal nu straks udtale, at det forekommer mig, efter at jeg har gjort mig be-

sendt med det Forslag, der er sendt op fra Folketinget, at det i det hele og store maa siges at være et heldigt Forslag paa at løse de Spørgsmaal, der hidtil have forvoldt Vanstieligheder. Jeg skal tillade mig at fremdrage de enkelte Punkter, hvor Lovforslaget efter min Opfattelse væsentlig adskiller sig fra den nugældende Lov. Jeg kommer der straks til det vigtige Spørgsmaal om Aalegaardretten, som begge de to ærede foregaaende Talere have udtalt sig om. Den første ærede Taler udtalte sig ret velvillig; men han tog dog paa enkelte Punkter ret stor Afstand fra den Form, som Paragraffen har. Den ærede næste Taler udtalte sig derimod meget stærkt, idet han endogaa brugte det Udtryk, at det var et stærkt Indgreb i Ejendomsretten, og han fandt, at Aalegaardsejerne i Grunden bleve stavnsbundne ved dette Forslag. Jeg maa nu udtale som min Overbevisning, at hvis man overhovedet ønsker at komme til en endelig Afgørelse af dette Spørgsmaal, der i Aarenes Løb har forvoldt stor Usikkerhed og Misnøje, har det foreliggende Forslag fundet den heldigste og, jeg tør næsten sige, den eneste mulige Form for at komme ud over disse Vanstieligheder. Der er ikke fra andre Sider udtalt noget imod selve Tanken om at lade Spørgsmaalet afgøre ved Rævn, og jeg tør altsaa gaa ud fra, at man i saa Henseende søger sig tilfredsstillt, men hvad der navnlig er andet over, er, at medens Rævnet skal afgøre Afstanden til Siderne, er der ikke garanteret en tilstrækkelig Afstand udefter, idet den kun er sat til 100 Favne. Jeg indrømmer, at det er naturligvis meget vanskeligt at sige, til hvilken Afstand Aalegaardsejerne bør have Lov til at gaa ud, men jeg vil dog her straks minde om, at foruden de 100 Favne, som de saa Eneret paa, have de ifølge § 12 den sædvanlige Beskyttelse. Altsaa enhver Aalegaardsejer, som ønsker at gaa længere ud, vil der blive beskyttet ligesom de andre Fiskere, og jeg kan ikke opfatte det som andet end som en Misforstaaelse af § 6, naar det ærede Medlem for 8de Kred (Breinholt) udtalte, at Aalegaardsejeren ikke ifølge § 6 maa gaa længere ud end 100 Favne, jo, han har selvfølgelig Lov til at gaa saa langt ud, han vil, og opnaar saa den sædvanlige Beskyttelse, men Eneret har han kun inden for de 100 Favne. Hvorvidt disse 100 Favne ere tilstrækkelige, er naturligvis en Skønssag, men man maa selvfølgelig, naar man vil have slikt afgjort, komme hinanden i Møde, og saa vidt jeg har kunnet se, og efter det Indtryk, jeg har faaet ved at tale med Folk, der ere jagtyndige paa dette Omraade, tror jeg, at denne Afstand er tilfredsstillende.